

vore Landbolove, som er forældet, Meget, om jeg saa maa sige, ubrugeligt, fordi de Love, som vare givne i en ældre Periode, ikke længere vare anvendelige under den stedfundne Udvikling af vore Forhold. Man har søgt at afhjælpe dette ad Dispensationsveien, men dette er en Vej, som jeg i ingen Henseende kan ansee for ønskelig, men som man derimod saavidt muligt bør see at luffe, og det skal være mit Formaal at søge at gennemføre Landboreformerne, idet jeg følger den Tendens, som allerede har været fulgt af min Forgænger og ligger for Dagen i de Reforme, som have været overveiet af Landbocommissionen. Men forsaavidt man har rettet det Spørgsmaal til mig, om det skulde være Regjeringens Beslutning allerede for den nærværende Rigsdag at forelægge Lovudkast om Afsløstning af Fæsteforholdet, da skylder jeg at udtale, at Regjeringen ikke antager for nærværende Rigsdag at ville være istand til at forelægge noget Lovudkast, som gaaer ud paa at behandle Fæsteforholdet i sin Heelhed og fastsætte Afsløstningen. Denne Sag er heller ikke endnu tilstrækkeligt behandlet i den offentlige Bevidsthed, ligesom der fremdeles mangler en Mængde statistiske Materialer, som maa ansees nødvendige til Opgavens Løsning. Naar man vil behandle en saadan Sag, saa maa man undersøge den i sit juridiske Væsen og i sin factiske Substant, saaledes som den nu bestaaer i Landet, ligesom man bør afvente, idetmindste indtil en vis Grad, de Udtalelser, som kunne ventes at ville finde Sted i Pressen. Disse Discussioner ere saa at sige saa nylig aabnede, at jeg ikke troer det vilde finde Bifald nu at fremkomme med Forslag, som vare støttede til de Ansøelser, der hidtil dags ere fremførte. Der er vel af den forrige Indenrigsminister forelagt Landbocommissionen et Forslag i denne Retning. Men dette vandt ingenlunde noget udeelt Bifald, og jeg veed ikke, at der senere fra andre Sider er fremkommet noget Forslag, som turde glæde sig ved at have fundet en saadan Anklang her i Landet. Jeg har derhos endnu i disse Dage modtaget Underretning fra en Mand, paa hvis Stemme jeg er forviøst om, man lægger megen Vægt, om at

han paa ny i Pressen vil behandle dette Spørgsmaal offentligt i Genhold til den forrige Indenrigsministers derom udtalte Ansøelse og Forhandlingerne i Landbocommissionen.

Jeg har anseet det for rigtigt, saa fuldstændigt her at udtale, hvorledes Regjeringen for Diebliffet stiller sig til denne Sag, fordi det ingenlunde kan være Regjeringens Hensigt at ville antage Udseende af at give Løfter om at fremkomme med Love, som den ikke seer sig istand til for Diebliffet, idet jeg alene maa bede bemærket, at hvad jeg har sagt om dette Forhold ligeoverfor Rækken af de øvrige Landbosforhold, deri ligger en uafviselig Nødvendighed af at komme tilbage til dette Spørgsmaal og at fremme det til Løsning. Jeg kunde slutte med disse Ord, men jeg skal tillade mig endnu at komme tilbage til den Sag, som idag er sat i Forbindelse med den her foreliggende, nemlig Sagen om Bagernæringen i Kjøbenhavn. Jeg skønnede meget vel, at det at forelægge denne Sag samtidigt med nærværende Sag, at dette vilde give Anledning til Angreb fra flere Sider; men jeg er ikke skrækket tilbage deraf, thi jeg anseer det for Regjeringens ubetingede Pligt, at gjøre en Sag færdig, og at forelægge den paa den Maade, som efter dens Ansøelser maa være den hensigtsmæssigste for Sagens hurtige Fremme, og den bør ikke undlade det af Frygt for at man vil benytte det, som Regjeringen i een Sag har antaget, til Baaben mod den i en anden Sag. Jeg vil alene henstille, om man vil betragte det, at Bagerloven er fremkommen, skjøndt jeg for mit Vedkommende fuldtvel indseer, at der fra denne Lov vilde kunne hentes Baaben til Angreb, som jeg forøvrigt troer meget vel vilde kunne afvises, men dog til Angreb mod den Maade, hvorpaa nærværende Sag var behandlet, at man, siger jeg, vil betragte det som Beviis paa, at det aldeles ikke ligger i Regjeringens Fremgangsmaade at holde Sager tilbage, saasnart den er i Stand til at fremme dem, men at den altid vil ansee det for sin Pligt at fremme enhver Sag, både Landbo-Reformernes Udvikling og enhver vigtig Gjenstand for Landet, saa hurtigt som det er muligt at fremme dem paa en retfærdig Maade.